

Од Апела демократској јавности до отворене подршке једној странци кратак је пут. Тако се на крају завршава, као и увек до сада, акција грађански оријентисаних и партијски независних интелектуалаца. Под окриљем одбране узвишених демократских циљева крије се у ствари осведочена политичка ускогрудост, манипулација и страначко мешетарство.

Потписници Апела демократској јавности сматрају да су угрожени крхки потенцијали за промене и европеизацију, као и поштовање и развијање демократских вредности модерног европског друштва. За њих је од пресудног значаја укључивање демократске јавности у политички живот, и то оне јавности спремне да следи политику Либерално демократске партије. Они и не крију своју приврженост партији за коју сматрају да једина може да модернизује и европеизује Србију, без обзира на реалне друштвене и политичке услове у којима данас живимо. Њихова тзв. независна позиција је јасна. Ако делимо забринутост грађанки и грађана, онда их морамо охрабрити и објашњавати да су европски пут и реформе, а не одустајање од политике и сопственог живота, решење за њихове проблеме.

Додатно ангажовање грађана како би се обезбедила подршка за модернизацију Србије обавезује нас, кажу без увијања и прецизно потписници овог апела, да јавно подржимо пре свега Либерално демократску партију која и у оваквим околностима показује да је могуће водити храбру политику, ризиковати непрестане нападе и борити се за подршку увек када за грађанску и европску идеју постоји и минимални простор. Тренутак је да тај простор заједно са овом странком заштитимо и проширимо.

Потписници овог апела себе представљају као независне и нестраначке личности, али очигледно је да се не ради о успутним симпатизерима, већ о политичким активистима Либерално демократске партије. Очигледно да ово није никакав политички непристрасан позив демократској јавности, већ позив за партијско сврставање и пружање подршке Либерално демократској партији јер није успела да постигне озбиљније резултате на протеклим изборима на Вождовцу и у Земуну. Зато је потребно уморне и пасивне грађане подсетити да једино ова партија представља спасоносну демократску и европску опцију за Србију.

Потписнике овог апела Либерално демократској јавности посебно узнемирава велика

апстиненција бирача, а да при томе осим понављања већ познатих и израубованих идеолошких ставова о заустављеној модернизацији не дају прави одговор зашто је дошло до пасивизације управо оних грађана који су били основна снага у грађанским протестима и рушењу старог режима. Грађани се правдају да су уморни од политике, па ни не примећују зачарани круг грешака. „Не могу на тај начин да се посматрају ствари. Ако неки политичар покуша да исправи неправду, одмах му замерају све грешке из биографије по списку које наравно има сваки човек. За то време нам се иза леђа дешавају много горе ствари“, каже неуморни Ненад Прокић. „Грађани сносе кривицу што нису изашли на изборе, а имали су прилику да подрже партију која се једина храбро бори за нашу европску будућност и реформисање друштва.“ По његовом мишљењу нема одмора док траје увођење и утеривање поколебаних и уморних грађана у идилични забран европских интеграција.

Ненад Прокић је напустио необавезни и моралистички говор грађанског интелектуалца и обраћа нам се сада као прекаљени политичар свестан да у политици нема чистих руку и да се мора имати разумевање за тактичке уступке у прагматичној политичкој трговини. Он очигледно није уморан, већ је оран да са потписницима овог апела укори грађане што немају довољно разумевања за тактичке маневре ЛДП-а и прављење до јуче незамисливих политичких компромиса. При томе се поставља питање зашто би се грађани правдали било коме што су уморни од политике и што су уместо изласка на изборе изабрали апстиненцију. Није овде реч о умору, већ о великој разочараности и згађености над изневеравањем основних идеја правде и морала, од којих нема данас ни трага у нашој савременој политици. Овакви апели служе само за једнократну употребу и политичку подршку једној партији након њеног лошег резултата на локалним изборима. Очигледно је да се тзв. грађанско либерална политичка групација непријатно изненадила што је умор бирача довео њихову странку на ивицу цензуса у београдским општинама Земуну и Вождовцу.

Чак је и лист *Данас* објавио очински забринут текст Павла Радића „Шта је са Либерално демократском партијом“, у коме се наводи да грађани имају разумевање за проблеме јавног деловања ЛДП-а у запуштеној Србији, али их и те како интересује колико ЛДП, њени представници одолевају рђавим искушењима када дођу на власт. На том питању све странке полажу кључне тестове озбиљности. Међутим, улазак ЛДП-а у градску власт Београда показао је да није остало готово ништа од громогласно најављиваних промена у функционисању градских власти, а општи алиби о спречавању да радикали освоје власт у Београду одавно је изгубио сваки смисао. Реаговање члана Председништва ЛДП-а Ненада Прокића показује да се ЛДП жели ослободити моралистичког покровитељства на коме је и градио своју радикалну критику и опозиционо деловање које се неминовно губило и тањило уласком у органе власти и политичким маневрисањима у парламенту. Зато и не изненађује што је он јасно показао да сада политички прагматичној Либерално демократској партији смета то закерање и ситно гунђање које долази од људи који праве, говоре или слушају „Пешчаник“.

Очигледно је да је време моралистичке идиле прошло и да ова партија мора да прошири свој политички простор ако жели да остане у парламентарном животу и изнад цензуса. Зато су компромиси и нужни. О томе Ненад Прокић као новопробуђени политичар каже: „Ако сам нешто научио у политичкој партији, то је не само неизбежност компромиса, већ и наук да је он главни и неизбежни чинилац успеха у сваком покушају промене. Не око суштине, али компромис око свега другог. Нажалост, схватио сам тек у овим годинама да је неупоредиво ефикасније инсистирати на ономе што је спајајуће, ма колико ситно то било у односу на оно раздвајајуће.“

На овом примеру се може видети како делује чудесна алхемија политике и како се свака бескомпромисност и политички радикализам претворе у отужну причу о нужности компромиса. Та нужност је позната сваком ко се макар мало упуштао у политички живот. Овде се поставља питање до које мере су изневерени чланови и симпатизери Либерално демократске партије која је и настала на резолутним тврдњама да никаквог компромиса неће бити са снагама старог режима, да би након неколико месеци у парламенту и градској скупштини дошли до епохалне спознаје да је неупоредиво ефикасније инсистирати на ономе што је спајајуће. Вероватно се тако и постаје политичар, када се увиди неминовност компромиса и када се ради прагматичних захтева политике напусти првобитни радикализам и бескомпромисност. То је горка пилула коју мора да прогута свако ко жели да делује као политичар. Ненад Прокић је најзад доживео своје политичко просветљење, вероватно га нећемо слушати више на „Пешчанику“, али је зато велико питање колико ће наша политика имати од тога користи.